

Vandra i Anden

Livet beskrivs ofta i Bibeln som en vandring. Vi är på väg. Frågan är vilken väg vi går på och vart den leder. Utbudet av vägar är enormt. Ändå gör många inget medvetet val. Ofta följer man bara med strömmen, första bästa väg får duga. Man är om inte i gott sällskap så i alla fall i stort. Och som goda demokrater menar vi väl att majoriteten alltid har rätt. Eller?

Gå in genom den trånga porten. Ty den port är vid, och den väg är bred som leder till fördärvet, och det är många som går fram på den. Och den port är trång, och den väg är smal som leder till livet, och det är få som finner den. (Matt 7:13-14)

Vi vill så gärna tro att vägvalet inte spelar någon större roll. Alla vägar leder väl till Rom och alla våra livsvägar leder väl till himlen? I en "mångkulturell" tid vill många tro att voodoo är lika bra som kristendom. För att inte tala om ren humanism som är en sorts kristendom utan Kristus. Vågar vi stå för Jesu ord om att han själv, inte bara hans lära, är den enda väg som leder rätt? Svenska kyrkan har lagt ner sin mission. Är det för att man inte längre tror att människor kan gå förlorade?

Jesus sade till honom: "Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig. Om ni har lärt känna mig, skall ni också lära känna min Fader. (Joh 14:6-7)

Jesus talade åter till dem och sade: "Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus." (Joh 8:12)

Att bryta upp

Uttåget ur Egypten och vandringen genom öknen till det utlovade landet är en av de stora förebilderna till efterföljelsen.

HERREN gick framför dem, om dagen i en molnstod för att visa dem vägen och om natten i en eldstod för att ge dem ljus. På det sättet kunde de vandra både dag och natt. Molnstoden upphörde inte att gå framför folket på dagen och inte heller eldstoden på natten. (2 Mos 13:21-22)

Först behövdes ett medvetet uppbrott. Gud lät uppbrottet bli både dramatiskt och pedagogiskt. Faraos förhärdade sig och ville inte släppa det folk han hade förslavat. Som det nu var följde alla med eftersom man flydde för livet. Och blodet på dörrposterna skonade Israels förstfödda och visade att det inte var något påfund av Mose att man skulle gå.

Abraham hade själv fått börja sin samhörighet med Gud genom ett uppbrott.

HERREN sade till Abram: "Gå ut ur ditt land och från din släkt och din fars hus och bege dig till det land som jag skall visa dig. Där skall jag göra dig till ett

stort folk. (1 Mos 12:1-2)

Abraham satte sig inte på tvären utan gav sig av. Han kunde ju ha frågat: ”Kan du inte göra mig till ett stort folk där jag redan bor? Varför måste jag flytta på mig och lämna hela min släkt, alla mina vänner och bekanta?”

Våra uppbrott kan givetvis se väldigt olika ut och de återkommer ibland under livets gång. Regeln är att ju tydligare ens uppbrott har varit desto mer meningsfull blir ofta efterföljelsen. Vi kan inte själva skapa ett uppbrott som inte ges oss av Gud. Det händer att man på egen hand kokar ihop en massa vansinnigheter och kallar det för efterföljelse eller kallelse i hopp om att få en märkvärdig efterföljelse. Å andra sidan kan vi också kompromissa med det uppbrott som kan göra vandringen rik på innehåll och försöka göra att efterföljelsen inte kostar något.

Stora skaror följde honom, och han vände sig om och sade till dem: "Om någon kommer till mig och inte hatar sin far och sin mor, sin hustru och sina barn, sina bröder och systrar, ja, även sitt eget liv, så kan han inte vara min lärjunge. Den som inte bär sitt kors och följer mig kan inte vara min lärjunge. Om någon av er vill bygga ett torn, sätter han sig då inte först ner och beräknar kostnaden för att se om han har råd att slutföra bygget? Annars, om han har lagt grunden men inte kan bygga färdigt, är det fara värt att alla som ser det kommer att håna honom och säga: Den mannen började bygga men kunde inte slutföra bygget. (Luk 14:25-30)

Jesus vände sig plötsligt om och varnade dem som gick med honom. Antagligen var skaran betydligt mindre efter denna avkylande predikan. Jesus förstod tydligen att somliga inte var redo att bryta upp för att följa honom hela den väg som han ville föra dem. Gud är mer angelägen om kvalitet än om kvantitet. Jesus sa till sist:

På samma sätt kan ingen av er vara min lärjunge, om han inte avstår från allt han äger. Salt är bra, men om saltet mister sin sälta, hur skall man då göra det salt igen? Varken för jorden eller gödselhögen duger det. Man kastar bort det. Hör, du som har öron att höra med." (Luk 14:33-35)

Ett Abrahamsoffer

Abraham ställdes senare inför ett nytt uppbrott – att avstå från ”äganderätten” till sin älskade son. Isak hade fötts bortanför alla normala, biologiska regler genom Guds eget ingripande och han skulle i sin person skapa förutsättningar för Guds löfte om att Abrahams avkomma skulle bli till ett stort folk. Nu skulle denna son offras och så kan det bli ibland i våra liv också. Man måste avstå från något, ofta just en rättighet, för att Guds vilja skall kunna ske i ens liv och med en själv. Abraham fick sin son tillbaka men det kunde han inte veta i förväg.

Varje gång du av hjärtat förlåter någon som har svikit dig avstår du från rätten att anklaga och rätten att kräva rättvisa. Oförlåtelse är en vanlig orsak till att efterföljelsen avstannar.

Att avstå från allt man äger för att kunna vara lärjunge betyder inte att man

genast måste slänga ut alla ägodelar. Men man får vänja sig vid att ens tillgångar är Herrens och att han gör med dem vad han vill. Det mesta brukar man få behålla men man vet inte i förväg.

Stora löften

När man börjar se livet som en vandring ihop med Mästaren så upptäcker man också de oerhörda löften som är knutna just till den formen av livsföring.

Men om vi vandrar i ljuset, liksom han är i ljuset, så har vi gemenskap med varandra, och Jesu, hans Sons, blod renar oss från all synd. (1 Joh 1:7)

Många kristna är besvikna på sig själva för att de inte ser den ”seger över synden” som de hade hoppats på. Jesu blods renande förmåga ser i deras ögon ut att vara en rejäl överdrift. Men ibland är det så att det finns saker i deras liv som de helst vill ha kvar i mörker eller åtminstone i en skonsam skymning. Den synd som förföljer dem kanske de måste bekänna för någon som kan bevara ett förtroende. I något sammanhang kanske de måste ”tappa ansiktet”.

Vad jag vill säga är detta: vandra i Anden, så kommer ni inte att göra vad köttet begär. Ty köttet söker det som är emot Anden och Anden söker det som är emot köttet. De två strider mot varandra för att hindra er att göra det ni vill. Men om ni leds av Anden, står ni inte under lagen. (Gal 5:16-18)

Vandringen i ljuset eller i Anden är tänkt som ett centrum i människans liv. Ibland kan en person vara så fullt upptagen med att bekämpa sina skötesynder att det inte finns utrymme för detta som är det centrala. Om man flyttar fokus från en ojämn kamp mot köttets begärelser till att främst handla om att finna Herrens väg så händer det att just vägen och vandringen ger en seger över köttet som en oväntad bieffekt.

Vi kan lugnt utgå ifrån att Bibeln här rör vid många hemligheter. Börja att söka ljus i Ordet. Du kanske tror att du vet vad det innebär att vandra i Anden men en del av dina tankar kanske är fel och i alla händelser är de säkert mycket ofullständiga. Löftena är i vilket fall så stora att det kan vara en god idé att börja att utforska Skriften.

Sven Reichmann